

Νά ἦμαι ἄνω κάτω, τὸ στήθος νὰ φουσκώνῃ,
εἰς κίνησιν νὰ ἦναι τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια,
ἢ γλῶσσα νὰ παρλάρῃ, τὸ μάτι νὰ πυρώνῃ,
καὶ νὰ μὲ ξεκουφαίνουν φωναῖς καὶ νταραβέρια.
Ταῦτά μου νὰ γεμίζουν μὲ βρόντο καὶ κουδοῦνι,
καὶ μὲ καπνοὺς τσιγάρων τὸ κάθε μου ρουθόδι.

Νὰ βλέπω ἀφρισμένο τοῦ καθενὸς τὸ στόμα,
γ' ἀκοὺς νὰ βλαστημιζοῦνται διαβόλοι καὶ Χριστοί,
καὶ νὰ εὐωδιάζῃ τῶν πολιτῶν τὸ σῶμα,
καὶ μάλιστα σὰν τύχη κχιμιά σαρακοστή,
ὅπου τοῦ κυριάρχου χορταίνει τὸ στομάχι
μὲ σκόρδα, μὲ φασούλια καὶ μ' ἕτι ἄλλο λάγη.

Νὰ βλέπω φέσια, φούνταις, καπέλα, φουσανέλαις,
νὰ βλέπω τὸν Ρικάκη μὲ τὴ χρυσὴ του σκούφι,
σουγιάδες, στόκους, ξύλα, μπιστούνια, μαναβέλαις,
καὶ τῆς Ροζοῦς ἐκεῖνα τὰ κατασάρὰ τσουλούφια.
Νὰ πέρνω σ' ἄλλα μέρος, νὰ ἐπαινῶ, νὰ βρίζω,
καὶ μὲ τὰ θάχτυλά μου τὰ δέκα νὰ σφυρίζω.

Ὁ Πρόεδρος ἀγρίως ἵστὰ πάλλα νὰ κυττάζῃ
καὶ εὐθὺς τῶν θεωρείων κενώσεις νὰ προστάζῃ,
καὶ ὁ φρουρὸς ἀμέσως μ' Ἑλληνικὸ βρισίδι
ἵστῃ ράχη μου ἀπάνω νὰ ρίχνῃ κοντακίδι,
καὶ μὲ κλωτσιαῖς καὶ φάπκις καὶ ὀλίγαις κουντρουβάλαις
νὰ σὲ γκρεμισακίζῃ ἀπ' τῆς βουλής τῆς σκάλαις.

Δὲν θέλω πρασινάδες, ρωμάντσαις καὶ δροσιό,
βουλή διψᾷ καὶ μόνο ἡ ἐρημὴ καρδιά μου,
καὶ ἀπὸ τὸ στέκε στέκε καὶ ἀπὸ τὸ καθιστῶ
νὰ ἦναι μουδιασμένη καὶ ἡ περιφέρειά μου.
Βουλή ζητοῦσα πάντα, βουλή ζητῶ καὶ τώρα,
καὶ ἂν πέρωται νὰ τρώγω στηλιάρι κάθε ὥρα.

Μὰ ἔλα τέλος πάντων, βουλή ἀγαπημένη,
ἐμπρός μου ἄς προβάλλῃ ὁ κάθε βουλευφόρος,
γιατ' εἶναι ἡ ζωὴ μου φριχτὴ καὶ σιχαμένη
καὶ ὀλίγου δεῖν νὰ γίνω τοῦ Σούτσου Ὀδοιπόρος,
ὅπου τὰ εἶχε χάσῃ μ' ἐκεῖνη τὴ Ραλλοῦ,
ποὺ ἦταν ἄλο σκέρτσα σὰν πάπια τοῦ γαλοῦ.

Πῶς καρτερῶ τὴν ὥρα ἡ πόρτα σου ν' ἀνοίξῃ
ἵστὰς ἔδρας των νὰ ἴδω τοὺς ἀνδρας τῆς προόδου,
καὶ ὁ βασιλεὺς Ἑλλήνων μὲ τόνον νὰ κηρύξῃ
τὴν ἑναρξιν καὶ πάλιν τῆς νέας σου συνόδου.
Ἄπ' τὸν πολὺ τὸν κόσμον ἡ σκάλα σου θὰ σπάσῃ,
καὶ ὁ Μητροπολίτης νάλθη νὰ σὲ διαβάσῃ.

Μὰ ἔλα τέλος πάντων, βουλή ἀγαπημένη,
νὰ πάψω ἵστὰ σοκάκια σὰν χάχας νὰ γυρνῶ,
ὡσὰν πουλιὸς ὁ χρόνος μὲ λόγια νὰ διαβαίνει
καὶ ἄλλες μου τῆς ὥραις μαζί σου νὰ περνῶ.

Ἐκεῖ ζωὴν νὰ εὐρω, ἐκεῖ νὰ εὐρω μνήμα,
καὶ εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἔθνους οἴκτρον νὰ γίνω θῦμα.

::

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἡλίας Φερετόπουλος, ἐμπορορράπτης φίλος,
ἐντὸς τοῦ δρόμου τοῦ Ἑρμοῦ ἐγκαταστάς καὶ ἐκεῖνος,
ἔχει λαμπρὰ ὑφάσματα Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας,
πολλὰς δὲ στοὺς πελάτας του παρέχει εὐκολίας.

Ὁ ἰατρὸς Παρίσης, ὁ καὶ Ἀβυσινοῦς
στοὺς φίλους του πελάτας ἀγγέλει ταπεινῶς
πῶς τὴν ἰατρικὴν του ἐδῶ ἀρχίζει πάλιν
μὲ νέαν προθυμίαν καὶ δρεξιν μεγάλην.
Ἵπόσχεται δὲ σ' ἄλλους μὲ τὴν παθολογίαν
καὶ δύναμιν καὶ σθένος καὶ ἀρκετὴν ὑγείαν.

Εἰς τὸ Παντοπωλεῖον τοῦ Ἀντωνάκη μπηῖτε,
ὅπου ἵστῃ νέα πιάτσα εὐρίσκεται καρσί,
καὶ τοῦ πουλιτοῦ τὸ γάλα μὰ τὸ σταυρὸ θὰ ἔρῃτε,
καὶ σπιροτὸ χαβιάρι καὶ ἀθάνατο κρασί.

::

Ἡμερολόγιον Ἑοτίας
καὶ ὕλης ἀνάπλεων παντοίας

Καθὼς ἐπρομαντεύσαμεν εὐθὺς ἐπήρε φόρα
καὶ ἤδη ἐξηγλήθησαν αἱ δύο χιλιάδες,
αὐξάνει δὲ ἡ ζήτησις καὶ ὦρα μὲ τὴν ὦρα
ὁ κύριος ἐκδότης του τσιμπολογῶν παράδες
καὶ βλέπων τὴν ἐξόδευσιν τοῦ ἔργου ὑπερτέραν,
μετρᾷ καὶ συλλογίζεται δι' ἐκδοσιν δευτέραν.

Ἄφου λοιπὸν τὸ μάθατε κανεῖς καιρὸν μὴ χάνῃ
καὶ ἵστῃ Ἑστίαν δὴ δραχμαῖς ἄς τρέξῃ νὰ μετρήσῃ,
διότι, ὡς προείπομεν, ἡ ζήτησις αὐξάνει
καὶ ὕστερα πολὺ πικρὰ θὰ τὸ μετανοήσῃ.
Ἄλλοι θὰ βγαίνουν εἰς ὁδὸν μελλούσης σωτηρίας,
καὶ αὐτὸς θὰ μείνῃ μοναχὰ κορόϊδο φανταρίας.

::

Δροσίνη Διηγήματα
μικρὰ καλλιτεχνήματα.

Φαιδρὰ φαιδρὰ ἐκδίδονται τὴν προσεχῆ Τετάρτην
μὲ τύπον τελειότατον καὶ εἰς ὥρατον χάρτην.
Μὲ ρόδου χρῶμα βάφονται καὶ εἶνε ταῦτα μόνον
τοῦ ἔαρος ἀνάμνησις εἰς παγερὸν χειμῶνα.
Λοιπὸν μ' ἐν μόνον δίδραχμον χωρὶς πολλὰς συστάσεις
εἰς τὴν Ἑστίαν πήγαινε τὸ ἔργον ν' ἀγοράσῃς.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἵστο τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφενὸ τῶν «Εὐ Φρονούντων» — νύκτα ἡμέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζηδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊθούρια.